

EN "VIU"

Era un homenet insignificant. Tenia sempre les mans a les butxaques. Resultava difícil endevinar si era per aguantar-se les calces o si era que tenia mal de ventre. No tenia panxa i molt poca cintura, una edat que devia rondar la cinquantena. Encorvat i gairebé mec. Els pocs pèls que tenia a la barba, a l'igual que els cabells, els tenia estarrufats, grissos. Als llavis hi aguantava, fent equilibri d'una manera inverossímil una punta de cigar. La poca nicotina que encara devia quedar-hi a aquella punta, l'anava barrejant amb el salobre que es desprenia de l'aigua del mar escampat per l'oreig del matí.

A en "Viu" el vaig veure un matí, molt aviat, en el port d'un poblet de la costa. Un poblet que a l'estiu es converteix, com tants, en una aglomeració babelica, absurda. L'essència cal buscar-la en els carrerons estrets que fan pudor de sal i anxoves i en la dotzena de barques de pesca que a "l'encesa", a la nit, surten a buscar el peix blau, sardines, anxoves, barats i que cada dia queden més arraconades per deixar lloc a les embarcacions esportives. Vestia d'un pobre acusat i tenia mala cara.

Les barques tornaven de la feina i anaven apareguent per l'horitzó. El dia era clar i la mar blava, d'un blau intens. Les gaviotes, com eixam d'abelles, sortien a esperar-les amb gran cridòria i a atipar-se de bogues i peix malmés al salpejar, que els pescadors llançaven a l'aigua al fer la tria, sobrevolaven una i altre vegada les barques i es llançaven en picat sobre l'estela blanca que deixaven, buscant la seva pitanxa d'una manera còmoda.

Al moll en "Quelet", en "Xel" i l'Arnau, compradors de peix, a mesura que s'anaven acostant les barques a la bocana del port i doblaven l'espigó que el resguarda, anaven calculant la càrrega que portaven per l'enfonsament del seu casc, 60, 70, 80 caixes i feien plans per la compra. A més abundància menys interès, menys ganes de comprar...

En "Viu" apartat de tothom, estava absort contemplant el mar, ullcluc la mirada perduda sobre les aigües com si contemplés una volada de guiules jugant amb les onades o esperés veure emergir a Afrodita o a Neptú d'aquell barreig de sol i espuma.

Les barques anaven atracant al moll i dextant-hi la càrrega de peix platejat. Els pescadors tenen els ulls plens de son i la fatiga pintada a la cara.

En "Vius" s'hi arrapà a aquelles caixes, carregat de bones intencions, amb ganes de guanyar-se un grapat d'aquell peix... Llavors va saltar la veu malhumorada, insultant, agressiva: Collons "Viu" quina mala cara que fots. Que has respallat alguna anglesa aquesta nit?

Una riulla de burla ressonà entre aquella gent de forma despiadada.

En "Viu" restà impertèrrit; el costum a aquelles burles es veia que l'havien fet insensible. Continuà ajudant, la mirada perduda sobre l'aigua, cap a l'horitzó desitjant segurament que s'acabés aquella feina, per buscar la soltat, per apartar-se d'aquella gent que el molestava.

Quan arribà l'hora agafà un grapat de sardines i amb cara de fàstic s'apartà d'aquell grup que parlava de quilos, de caixes, de diners, que regatejava aferrissadament. Anà a arraulir-se prop d'una barca vella que estava varada

una mica apartada i al cap de poca estona s'hi aixecava un fum blavós que escampava arreu una oloreta de sardines a la brasa. En "Viu" es preparava l'esmorzar.

Per la finestra d'una obra vèina s'escapava el cant d'un guixaire matiner, que amb fort accent andalús, més que cantar cridava: "aquel camino verde... camino verde.... que va a la ermita..."

No vaig parlar-hi mai amb en "Viu". Mai he sabut el perquè d'aquelles actituds, però era evident que en "Viu" no entenia al món i que el món no entenia a en "Viu".

No fa gaires dies vaig tonar-hi a aquell port. Està tot canviat. Sembla mentida en tan poc temps. No hi vaig veure a en "Viu" ni aquella barca vella varada que li servia d'arxopluc. No sé que haurà estat d'ell. Si és que s'ha mort, segur que haurà mort de panxa enlaire, de cara a les estrelles, o mirant el mar amb aquella mirada d'astorat, com d'esmaperdut, i sigui quin sigui el lloc a on hagi estat destinat, a l'àtic o el subterrani s'hi haurà presentat amb la punta de cigar als llavis, amb una ma aguantant-se les calces i a l'altre un grapat de sardines.

Hi he pensat molt amb en "Viu", amb la seva actitud davant la vida. Davant l'insult i l'agressió. Em va quedar gravat aquell instant en què vàrem creuar-nos en el nostre caminar per la vida.

Avui encara hi penso —perquè estan les coses tan mal repartides— quan endevino a molta gent carregats de bones idees, de bones intencions, de bons propòsits, mancats totalment d'empenta, l'agressivitat per portar-les a terme; en canvi, tants de baladrers, de mal intencionats, de lladres, d'assessins, d'estafadors, que l'empenta i l'agressivitat els sobra, els vessa a mans plenes